

ZEMĚ MAJFRIENDŮ

Jsme obklopeni hustou dopravou milionového města Marrákeš. Motorkáři objíždějí Dodyнку zleva zprava. Bouchám do volantu a nic se neděje.

„Sakra, to netroubí!“

Za jízdy rozebírám volant a snažím se najít vypadlý drát, v útrokách volantu ale vše vypadá v pořádku.

„Netroubit v africkém velkoměstě, to je dobrá podpásovka, Dodyno!“ nadává Barča.

Než přijede skupina kamarádů z letiště, hledáme výrobce nových klíčů, ale marně. Nedokážou totiž pochopit, že klíč nechceme jen na otevírání, ale i na startování, ke kterému je potřeba čip. Naléhají, ať jim náš jediný klíč půjčíme, aby s ním zaběhli ke kolegovi o pár ulic dál. To však zdvořile odmítáme. Od ztráty Barčiny klíčů střežíme ty moje jako korunovační klenoty.

„Děckááá! Já su v Marrákeši!“ už slyšíme pronikavý hlas Barbořiny mámy Věry.

„Ahóóój! Tak jste konečně tady! Jaký byl let?“ vesele vítáme šestici kamarádů.

„No šílený! Měli jsme velký turbulence! A víte co? Jediná Věra, která letěla vůbec poprvé v životě, byla úplně v klidu! Nám je zle ještě teď,“ vypráví Janča čerstvé zážitky.

„Janča pro nás našla nějaké ubytování za městem, tak můžeme vyrazit, dokud je trochu světla,“ domlouváme s Erikem plány po krátké procházce za jídlem.

„Jeďte za náma, a kdybychom se ztratili, tak si zavoláme,“ volám z okýnka a ve zpětném zrcátku sleduji, jak všichni kromě Karolíny naskakují do půjčeného auta.

Za první křižovatkou je už v zrcátku nevidím.

Navigace v mobilu se rozhodla, že nás vezme zkratkou a při té příležitosti nám ukáže celé město.

„Ta je chytrá, asi má přehled o aktuálním provozu, tak nás vede přes centrum,“ snažím se neztratit optimismus a mám plné ruce volantu.

„Děcka, všichni na nás mávají a kroutí hlavou!“ povídá rozjařená Karolína, která zasedla Samuelovu pozici u okna a jako jediná z kamarádů jede s námi, protože Dodynka pojme jen tři a půl pasažéra.

„Jó, na to si zvykneš, oni pořád mávají. Byli by nejraději, kdybychom zastavili a něco si koupili v jejich krámu. Anebo aby nám za poplatek mohli ukázat správný směr – to tak!“

Jednosměrná silnice se neustále zužuje a provoz neúměrně tomu houstne. Kolem boků dodávky máme prostor tak akorát na průjezd motorkářů, kteří se neostýchají sklopit nám zrcátko dle potřeby a už ho nevrátit.

Už není cesty zpět, za námi je dlouhá kolona dalších aut, povozů, dav lidí a někde v polovině vidíme i auto kamarádů s Erikem za volantem.

„A sakra, Foreste! Vidiš ten tunel? Tím nemůžeme projet!“

Před námi je zeď a cesta se pravouhle stáčí doprava, kde se projíždí uzoučným průjezdem ve zdi domu. Je to vjezd do úplného historického centra města – mediny.

„Barčo, musíme to zkusit, podívej se za nás! Je nemožný otočit se nebo vycouvat, jedná cesta je vpřed!“

Mám pocit, že jsme v nejrušnější ulici v Maroku. Chodci pořád mávají, že tudy to nepůjde.

„Já vím! Já vím! Ale co mám teď dělat?!“

Nadjíždím si Dodynkou k levé straně cesty, jen co těsný prostor a projíždějící motorky dovolují, abych to mohl stočit o devadesát stupňů doprava a vjet do průjezdu. Děsím se pohledem na domlácené rohy od aut, která si špatně nadjela. Jsem si jistý, že dodávka tudy ještě nikdy nejela, ty zaryté škrábance laků všech barev na stěnách musejí být od osobáků.

Lépe jsem si najet nemohl: čumák je skoro na druhé straně, ale zadní polovina dodávky uvízla na onom domláceném rohu, Dodynka je moc dlouhá!

„Sakra! Nemůžu dopředu ani dozadu!“

Dokonale jsme zatarasili celý průjezd v obou směrech.

„Jdu ti ukázat!“ vyskakuje Barča z dodávky a přeřvává hluk davu dožadujícího se volného průjezdu. „Vepředu máš ještě dost místa, tak dva centimetry!“

„Dobře, to dáme! Normálně, naše vaše!“ Pomalu se rozjíždím a vypadá to nadějně.

V tom okamžiku přijíždějí dva policisté na motorkách a přebírají velení nad situací. Jeden z nich mi během okamžiku sklopí obě zrcátka, abych nic neviděl, a otevřeným okýnkem mi sahá na volant a křičí do ucha, ať šlápnu na plyn!

To nemůžu udělat, promáčkli bych bok dodávky!

„Sakra, co se děje? Dodávka se houpe dopředu a dozadu!“ křičím na Barboru.

„Ten magor policajt a další lidi zezadu rozhoupávají dodávku!“

„Do prdele, ať přestanou, už jsme natlačeni na zdi!“

Vše se děje tak rychle. Chci jen deset sekund času, abych si dobře promyslel manévry a pak ho jednoduše provedl, ono to půjde, vím to.

Maročané mají jiné postupy, chtějí nás nejprve dostat pryč a potom o tom nepřemýšlet.

Mám chuť vypnout motor, vzít náradí, rozložit dodávku na díly, v rukou ji odnést až za ten tunel a složit zpět. Dávalo by to větší smysl.

Po centimetrech popojíždím dopředu a dozadu a během minuty osvozuji Dodynku, která vyvázla jen s miniaturní odřeninou na pravém boku.

„Tam dál jsou další takové průjezdy!“ směje se nám policista, sedá na motorku a ujíždí pryč.

„Vítejte v Maroku!“ křičí druhý úředník a odjíždí v jedné stopě.

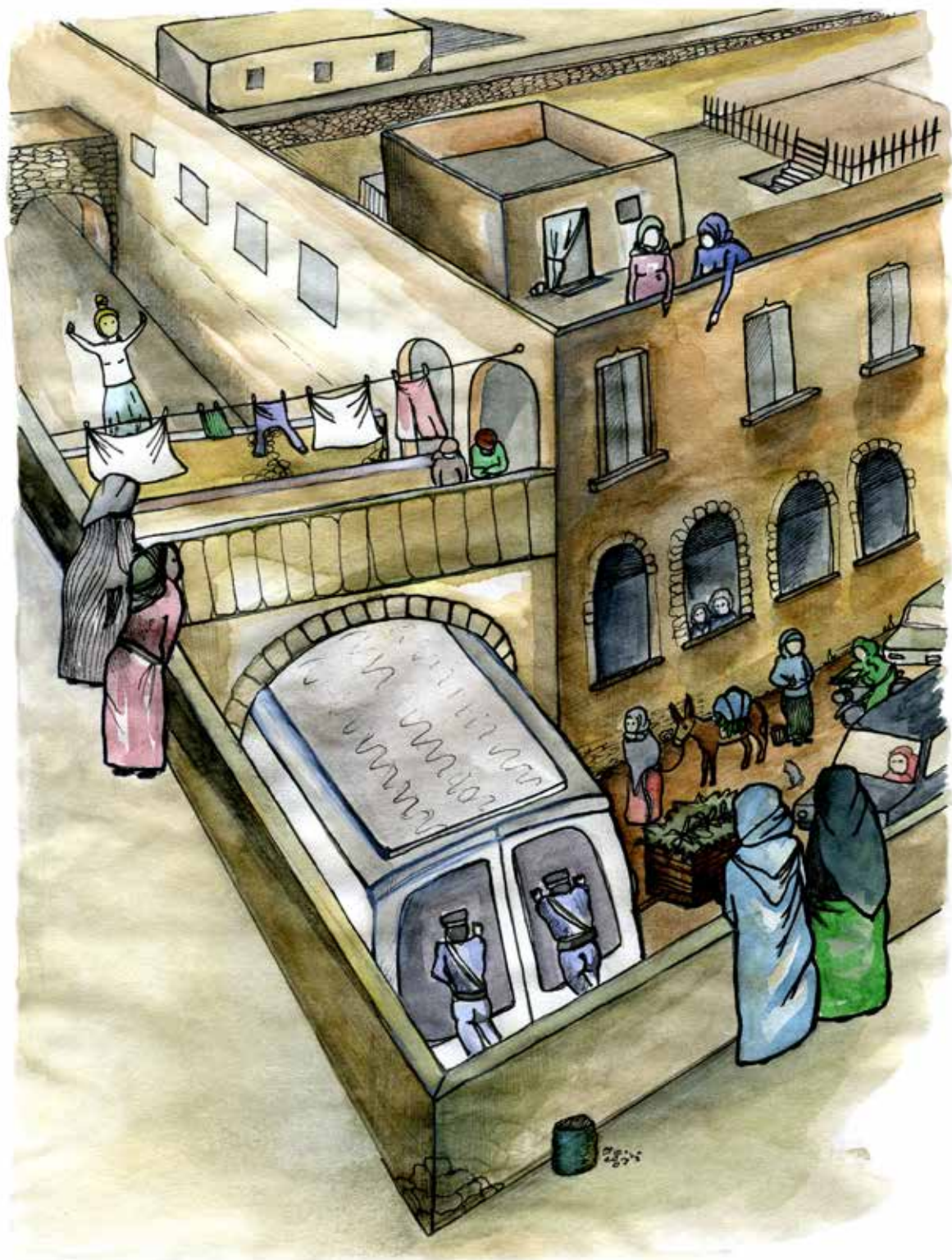
Potupně se necháváme předjíždět nekončící kolonou, která za námi během těch dlouhých pěti minut vznikla. Kolem projíždí i vyděšené kamarádi, kteří všemu přihlíželi v dopravní zácpě.

Stmívá se.

„Barčo, běž se prosím podívat na ty další průjezdy!“

Za pár minut hlásí do kabiny: „Jsou tam dva podobné jako ten předchozí, ale zdají se mi o pár centů širší!“

„Oukej, stejně nemáme na výběr.“

Vesnice Telouet a pohoří Vysoký Atlas v pozadí. Březen 2019, Maroko.

Další suvenýr v podobě odřeného laku si už Dodynka z Marrákeše neodveze.

„Na to, že jsi před půlrokem neměl řidičák, respekt, Foreste,“ krou-tí hlavou Karolína, která se stále nemůže vzpamatovat z příletu do jiného světa. Dlouho do noci hledáme ubytování, na udané adrese se totiž nachází jen kukuřičné pole.

Posilnění cukrem s čajem na snídani opouštíme druhý den bungalov, ve kterém strávili první noc v Maroku naši kamarádi. Poprvé za tři měsíce na cestě máme program na týden dopředu a doprovodné vozidlo k tomu.

Silnice, místy pouze šotolinová cesta se stovkami záhybů, nás během dne přenáší přes hřeben Vysokého Atlasu se zasněženými vrcholky dosa-hujícími čtyř tisíc metrů. Naše jízda horskými průsmyky a spoře osídleným krajem končí v malé berberské vesničce Telouet v nadmořské výšce 1 800 metrů. Zde se naši kamarádi ubytují ve skromném obydlí Isaaca, místního průvodce a takzvaného správce vesnice.

Až tři sta umělců pracovalo nepřetržitě po celé tři roky na výzdobě obří hliněné pevnosti – kasby –, kterou nás Isaac hrdě provádí. Často používaným materiálem na výzdobu bylo cedrové dřevo – detailně vyřezávané a přírodně barvené zdobí stropy místností.

„Jak se asi má naše Cedra? Jistě má plné tlapky práce s potomky cedrového lesa,“ vzpomínáme.

Fotbalový zápas sice končí za deset minut, jako vážený správce obce ale musí Isaac projevit účast a v hospodě se ukázat. Já a Michal neodmítneme pozvání a jdeme s ním. Naskytá se nám zvláštní podívaná na mužské osazenstvo fandící fotbalu a při tom srkající přeslazený mátový čaj dírami mezi zuby.

„Šíleně mě bolí pusa. Šetřím na zubaře v Rumunsku a snad příští rok se tam vydám. Jako oficiální průvodce budu mít povolení. Ti naši zubaři umějí zuby jen trhat,“ dělí se s námi o své starosti Isaac a dolévá si další šálek.

Ani jeden nemáme odvahu ptát se, proč tedy pořád pije tolik cukru, a už vůbec ne, proč chce jet k zubaři až do Rumunska.

„Filipe?! Filipe, jsi to ty?“ křičím cestou z čajového dýchánku na postavu ve tmě před námi.

Když uchází i rezerva, je to překerní situace. Avšak jak pro koho.

